

Påskdagen, Matteusserien, *Kristus är uppstånden*

Rölanda kyrka, Gesäters kyrka, 200412

Han har uppstått!

Det är påsk! En annorlunda påsk. En påsk som vi får fira under en pågående pandemi, den största kris som vår generation någon gång har upplevt kanske, i varje fall vi som bott och levt här i Sverige. Men påskens budskap är inte annorlunda. Det är detsamma. Och grunden för det är detsamma, dessa tre underbara ord: *Han har uppstått!*

Och de första som fick ta emot de orden var två kvinnor, berättar Matteus. De hade begett sig iväg till Jesu grav i gryningen. Deras vän och Mästare var död, oskyldigt dömd, avrättad på det mest plågsamma och skamfyllda sätt. Över deras liv, förhoppningar, drömmar hade mörkret sänkt sig. De svåra känslorna av förlust: chock, förtvivlan, överklighet, och så tankarna och frågorna: Hur kunde det bli så här? Så fort sabbaten var över skyndade de sig dit för att ta hand om kroppen, den sista kärleksfulla gest de kunde göra för honom. Där vid graven fick kvinnorna uppleva något som förändrade allt. De mötte en ängel som verkade veta allt om dem: *Var inte rädda. Jag vet att ni söker efter Jesus, som blev korsfäst. Han är inte här, han har uppstått.* Ängeln visste nog att de orden var allt annat än lätta att ta in. Det var nog därför ängeln hade rullat bort stenen till ingången, så att de skulle kunna se med egna ögon. *Kom och se var han låg.* Men kvinnorna fick också uppleva den uppståndne. Det var på vägen tillbaka. Han mötte dem och de fick röra vid honom, tala med honom. Och de såg att det var han. Samme Jesus som de hade följt, lyssnat till, sett göra under. Samme Jesus som hade blivit dömd till döden och som hade blivit korsfäst. Det var verkligheten han, deras vän. Och han ber dem att berätta för de andra att han har uppstått och gått före dem till Galiléen och att de där skall få se honom. Och medan kvinnorna lämnade platsen, fyllda av bävan och glädje, steg solen. Det hade blivit dag. En ny dag. Som badade i ljus - uppståndelsens ljus.

Uppståndelsen var ett tecken, ett tecken på att något hade hänt som förändrade världen, att världen inte var densamma längre. Uppståndelsen var tecknet på en ny underbar början. Det betydde nytt hopp. Nytt ljus. Ny kraft. Ny riktning. Nytt perspektiv.

Påskdagens hälsning är därför också en påminnelse om att mörkret aldrig har sista ordet. Det kommer en ny morgondag. Guds kärleks makt är starkare. *Var inte rädda.* Men den påminnelsen är kanske inte alltid så lätt för oss att ta till oss. Jag kanske tänker att uppståndelsen och dess innebörd är något som gäller bara andra och deras liv men inte mig. Men uppståndelsens nya liv räcker Gud åt alla som sträcker sig efter honom. Gud vill att det ska genomströmma varje del av våra liv, varje ny situation som livet ställer oss inför. Det finns ingen del av våra liv, ingen situation i livet, dit Gud inte kan nå in med sitt liv och sitt ljus. Vi kanske inte tänker på det, men den gången vi döptes, då döptes

vi in i detta nya liv. Vi döptes in i Jesu liv, död och uppståndelse. *Genom dopet har vi dött och blivit begravda med Kristus för att också vi skall leva i ett nytt liv*, skriver Paulus. Vårt liv och Jesu liv hör ihop, nu och i evigheten.

Påskdagen handlar därför också om att leva i vårt dop. Kvinnorna vid den tomma graven fick ett uppdrag: att gå och berätta. Berätta för de andra om sina erfarenheter. Erfarenheten av den tomma graven. Erfarenheten om mötet med den uppståndne och hans ord till dem. Och till de elva lärjungarna som några dagar senare mötte den uppståndne i Galiléen, sade Jesus: *Gå ut och gör alla folk till lärjungar*. Och detta är ett uppdrag för varje lärjunge, för varje kristen. Att berätta för de som vi möter. Om påskens glada budskap. Om våra erfarenheter av den uppståndnes närvaro. Om våra erfarenheter av uppståndelsens verklighet. Och hoppet att Gud en dag skall ge sitt eviga liv till oss. Och det är ett berättande som är så mycket mer än våra talade ord. Där vi berättar och vittnar om den uppståndne också genom våra liv och vårt sätt att vara och handla. Jesus säger ju: *alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek*. Och tills den dag kommer då vi skall leva med honom i evighet *öga mot öga, i klarhet och jubel, och värme och friskhet och glans*, får vi vila i den uppståndnes löfte, att han är med oss, alla dagar, till tidens slut.

Herren lever, våga tro det, lämna den tid som gått.

Hoppet är framtid, nu är livet vår möjlighet.

Herren lever, hindren sprängda, hoppet får kraft igen.

Kärleken segrar, fyller dagen och nattens sömn.

Herren lever, orden når oss: Se, jag gör allting nytt.

Framtiden väntar, res dig, gläd dig som människa.

*Herren lever mitt ibland oss, dödas och lider här,
uppstår och ger oss gränslös kärlek. Hallelujah.*

(Svensk Psalm 155)